

Straffebestemmelser betydeligt skjærpede og derhos tilføjet en Bestemmelse om, at den, der ved at forse sig imod Loven, selv foranlediger Udbrud af smittsom Sygdom i sin Besætning, skal have tabt det Krav paa Erstatning af det Offenlige, der ellers vilde have tilkommet ham.

ad § 15.

At Eieren selv maa bære de med de syge eller mistænkte Dyrs Røgt, Afsondring, Rensning m. v. forbundne Udgifter, turde være en Selvfølge. Naar der derimod for at forhindre Smittens videre Udbredelse eller for at undertrykke forhaandenværende Smittstof maatte blive Spørgsmaal om Tilintetgjørelse af betydeligere Værdier eller om Udførelse af saadanne nye Arbejder, som i Slutningen af Paragrafens første Stykke ommeldes, vilde det formentlig være for haardt, om Eieren udelukkende skulde bære Følgerne af saadanne videregaaende Foranstaltninger, der ikke alene vilde paaføre ham øieblikkeligt Tab, men ogsaa i mange Tilfælde paa Grund af den derved foranledigede Forstyrrelse af den hele Bedrift kunne blive faretruende for hans økonomiske Eksistens. Man har derfor foreslaaet de med saadanne Foranstaltninger forbundne direkte Tab erstattede af det Offenlige efter Reglerne i § 8.

§ Erkjendelse af, at den Betaling, der for 30 Aar siden blev fastsat for de af Dyrlæger i det Offenliges Tjeneste udførte Forretninger, ikke efter de nuværende Forhold kan anses for et passende Vederlag, har man

foreslaaet Betalingen forhøiet til de i Forslaget anførte Beløb, hvorhos man i Lighed med, hvad der er sket i Loven om Mark- og Veifred af 25de Marts 1872 § 13, udtrykkelig har udtalt, at Diæterne, der ere beregnede efter halve Dage, ogsaa skulle erlægges med det fulde Beløb af 4 Kr., selv om Forretningen maatte have medtaget mindre end en halv Dag.

Ligeledes har man foreslaaet den Betaling, der særskilt ydes Dyrlæger for Obduktioner, forhøiet til 4 Kr. for et mindre og 6 Kr. for et større Dyr. (I Sverig er der tillagt Dyrlægen 7 Kr. for Aabningen af ethvert dødt Dyr). Naar det, for at begrænse Udgifterne for det Offenlige i Loven af 1857 § 13 er bestemt, at Dyrlægen i intet Tilfælde kan oppebære over 20 Kr. for alle de Obduktioner, han udfører paa en Dag, er herved at bemærke, at der ved et saadant uden Hensyn til Mængden af det ydede Arbejde fastsat Betalingsmaksimum er skabt et principielt Modsætningsforhold mellem det Offenliges og Dyrlægens Interesser, der vel tør forudsættes at ville blive uden videre praktisk Betydning, men som dog altid maa anses for uheldigt, samt at det, da Obduktionen af et større Antal Kreaturer paa een Gang er et baade anstrængende og ubehageligt og eiheller altid usærligt Arbejde, synes billigt og rimeligt, at Dyrlægens Betaling stilles i Forhold til Antallet af de af ham udførte Forretninger af denne Art. Ved den Maade, hvorpaa Forholdet i Paragrafen er foreslaaet ordnet, antages derimod alle berettigede Hensyn at være fyldestgjorte.